

17

באר הגולה

קנג

הלכות מגלה סימן תרפה תרפט

צ הנטה אשרי בשם
אור ורוב וכן איתא
בירושלמי ק שכלי
הלקט ועל פי
הירושלמי
א בריקא בריש
ענין ב ב רפס
בפסק א ג משנה יט
ד שם ובעצת הרי"ף
ורא"ש וכן הוא
בקצת נוסחאות ספרי
רפס"ם, ועין בספרי
משנה שם ובית"וסף
ה שם ובסוף קסא,
אכל נשים מציאות
לאנשים, שם בשם
רש"י בריש ענין

השנה (יט) ואינו מוצא מגלה להוליו עמו, (כ) *תקראנה (ח) ב"ג או ב"ב או באחד-עשר בלא
בזה. ואי אי אפשר להמתין עד ימים הללו, יוש אומרים שקורא (כא) אפלו מתחלת החדש:
הנה וקסי נהגו. ומיהו, אם נדמן לו אחר-כך מגלה, (כב) חוזר וקורא אותה (ט) ביום י"ד אפלו
בזה תחלה ביום י"ג, מכל מקום קרא אותה שלא במקנה (כל"כ וב"י): ח קב"עיר שהיה בספינה
או בדרך ולא היה קרוב מגלה ואחר-כך נדמנה לו ב"ט"ו, (כג) קורא אותה (י) ב"ט"ו:

תרפט שהכל חייבים בקריאת מגלה, וכו' ו' סעיפים:

א *הכל חייבים בקריאתה, אגשים (ה) (ה) (א) *ונשים וגרים *ועבדים (ב) משחררים. בומחנכים
(ג) *את הקטנים לקרותה: ב יאמר הקורא ואחר השומע מן הקורא (ד) יצא ידי חובתו,
היא שישמע ממי שהוא חייב בקריאתה. לפיכך אם הנה הקורא (ה) *תרגש (ו) או הקטן או שוטה,

שערי תשובה

(ה) ונשים. עכ"ל. ועין במח"ב שיש נוסחים לומר לאשה שתקנה הכרחה
ואח"כ יקרא לה להוציאה, ואין לעשות כן, אלא הקורא יקרא,

באר היטב

הרי"ף. ב"י. ובי"ח פתח בשם ר"ל חייב דב"י לארץ מפטירין ג"כ פקדתי, ע"ש:
(ה) ב"ג. בקב"י י, דשלא במקנה בעי י. ובהג"ה מסקן אי סגי בקטנים, מ"צ:
(ט) ביום י"ד. בבב"ב, עין לבוש: (י) ב"ט"ו. בלא כנה, ב"י, ש"ל:
(ה) ונשים. ולכן צריך לקרותה בביתו לפני הפתולות, מ"א. ובקצת מקומות נוסחים שהתולות חולקות לב"ה נשים לשמע המגלה. וקטן שהגיע לחנוך

משנה ברורה

התירוץ (36): ז (יט) ואינו מוצא מגלה וכו'. דאם הנה מוצא,
(כ) מחזיק לקחה ולקרות ב"י: (כ) *תקראנה ב"ג וכו'. בקב"י
בשנה, דשלא במקנה בעי צשנה ונעין במאירי דברי עבד אף
בחד יוצא, ונעין לקמן סוף סימן תרצ במשנה ברורה (37), אכן
ב"י שמספיק לענין בני הספרים שמקדימין לקרותה, אי מחזיק
לקרותה (לג) גם בלילה או די בקריאתה דיום (38), ופשוט שהוא הדין
הענין מפרשי הים ויוצא בשכרא, ומדברי הטור משמע קצת
צריך לקרות גם בלילה. ונע עוד, דהא דהקלו ליוצא בשכרא או
למכרשי הים הוא רק לענין קריאת המגלה, (לד) אכל סעודת
פריים וכן משלוח מנות ומתנות לאביונים לא יקום אלא במקנה:
(כא) אפלו מתחלת החדש. דהתיב "והחדש אשר נהפך מגזון
השמים וגו'": (כב) חוזר וקורא אותה ביום י"ד. הנה
(לז) בבב"ב, דהא נמנה היא: ח (כג) קורא אותה ב"ט"ו.
ב"א (לו) בבב"ב, דבב"ב עבר עקר נמנה, (לו) אכל מ"ט ואילך
לא יקרא כלל, דהתיב "ולא יעבור". אם טעו וקראו הפשוט והמגלה באחד ראשון, (לז) צריך לחזור ולקרות בפני (40):

באר הלכה

* *תקראנה וכו' בלא ברב. עין בשור פי נש מהראשונים דקב"י שהאידנא
זיתבשל הדין שבני כפרים יכולים להקדים, ממילא אין קורין שלא ב"י:
בשום גווי:
* ונשים. לבאורה אם היא כבר נצאה ידי חובתה אין מוציאה לאשה אחרת,
והוא הדין קטן לאשה (9) או לקטן אחר שנספס כזה אם הם בכלל
נכבדות (10) דליקא בהו גמ"ס "אף-על-פי שצנא מוציא" (נאשל אברהם):
* ועבדים. עין משנה ברורה דנש אומרים דאפלו אינם משחררים חבין, והוא
מקנה אברהם, ואף דהג"א דסה דבריו, הנה רק בדעת הרמב"ם ורמ"א, אכל
בב"ב ג' חלא מבאר להדיא דגם עבדים חבין, וכן העתיקו בשמו בתוספות
ענין, אלא דאין חבין רק בשמיעה ולא בקריאה. ונע, דלהוציא אחרים בנדיא
אין יכולים לכלי עלמא, דלדעת בב"ב חלא גבי נשים אין מוציאות אחרים
ויכולים, והוא הדין גבי עבדים דדין אסר להם, ולדעת הג"א ורא"ם בפרוש
הרמב"ם וסמ"ג חלא פטורין לגמרי: * את הקטנים לקרותה. וגם בשמיעה
נצאו, וברקעם בסעיף ו: * תרגש. מלשון השלח-ערוך משמע דאנו ב"חייב
כלל אף לקרות לעצמו, אכן מסבירו בבית"וסף שקבב דמשום פרסומי נסא
הוא, משמע לבאורה דהוא רק לענין להוציא אחרים שהם פקחין, צריכין

הוא, משמע לבאורה דהוא רק לענין להוציא אחרים שהם פקחין, צריכין

א (א) ונשים. ואף דהקריאה היא דבר ששומעין אקרא, מכל מקום חובות, (ה) שפ"ה הן היו באותו הנסיון, דמתחלה היתה הנגזרה גם
עליהם, בדקתיב בקרא. ולכן צריך קריאה (ב) בביתו לפני הפתולות והמשחרתות, ובקצת מקומות נוסחים (3) שהם הולכות
לביית הסנסת לעזרת נשים לשמע הקריאה, (ג) אכן צריך עיון איה יוצאין שם נשים, דאי אפשר לשמע שם בדין: (ב) משחררים.
אכל אינם משחררים פטורים, (ד) דגרעי מנשים לענין זה, (ה) ונש אומרים דאפלו אינם משחררים חבבים: (ג) את הקטנים. הנה
מי שהגיע למצות חנוכה, ונעין לקמן בסעיף ו. ובין דגם נשים חבבות, פשוט דגם בקטנות יש בהן משום מצות חנוכה, ונעין לקמן
בסעיף ו: ב (ד) יצא ידי חובתו. וצריך שיקרא הקורא להוציא והשומע לצאת, דין שארי מצות שאחר מוציא חבדו, וברקעם בסימן סב
ה"ע סעיף יד (11): (ה) תרגש. הנה המבדבד ואינו שומע כלל. ואף-על-גב דבעלמא קומא לן דאם לא השמיע לאזנו יצא, דלדעיל בסימן סב
ה"ע קפה, הלא לענין מגלה דהוא משום פרסומי נסא הקמיר (1) בו יותר, דהשמיעה לאזנו הוא לעכובא: (ח) אי נמי, דתרגש גרע טפי,
דאינו יכול להשמיע לאזנו (12). ונעין בשערי-תשובה, דדוקא אם הוא תרגש גמור שאינו שומע כלל, לאפוקי אם הוא שומע כשמדברים לו
בזולת (13). וכל זה הוא לדעת השלח-ערוך, אכל דעת (ט) כמה אחרונים דאפלו הוא תרגש גמור יצא השומע ממנו, ומכל מקום לבתחלה
די עלמא מודים (14) שלא יעמידוהו להוציא רבים ידי חובתם. ונע, דמי ששכדו אנוני או שהוא נחוק מן הבית ואינו יכול לשמע היטב מ
קדווא, יצטרך לקרות לעצמו ממגלה כשרה, או על-כ"פנים יאמר חמש, ותתבאר שיקסר לו יאמר חמש מן החמש (15): (ו) או קטן (16). אף-על-
גב דקטן נמי חייב על-כ"פנים מדבבנו דלדעיל בסעיף א, אפלו הכי אינו יכול להוציא את הגדול, (י) דלגבי קטן הוי תרי דרבנן (17)

שער תענין

(לז) אלה נכח ובגרינשע וספרי-דוד ומטה-יהונתן: (לז) דאיתא בתוספתא: (לז) ובליקלה די ביחיד, ולקחור בצנורו בעי צשנה נשם: (לז) וראשונים, עין
ס"ב (לז) ש"י ושי"א: (לז) פרי תנש ומטה-יהונתן ומהרש"ם ומגן-אברהם, חלא כה"פ, וכן מצעד הפרי-מגדים למעשה: (לז) פוסקים בשם הירושלמי:
(לז) פוסקים: (ה) קמרא: (ז) מגן-אברהם ושי"א: (ז) פרי-מגדים: (ז) הג"א, ודעתו דכאן לא שפ"ה השעם שהיו באותו הנסיון: (ז) מגן-אברהם וכו' ומכאן
הטעם: (ז) הג"א: (ז) פרי-מגדים: (ז) ופ"ה מי שקורא ממגלה לעצמו צריך לומר מאד שישמע לאזנו (16), דאי לא הכי אפלו בדיקבד לא יצא (17): (ח) ש"י:
(ז) הג"א וספרי תנש והג"א והשג"ה ארנה בסימן ז, מלבד כמה ראשונים שעומדים בשיטה זו, עין בפוסקים: (י) תוספות:

וראה מה שכתבנו שם
כבר יצא ידי חובה, האם
את הברכות נראה ש

נת לבית הכנסת לשמע
ז' ברוב עמ' נורק בקצת
ז' דייק מדבריו בשדה
יום עדיפות לנשים לב
ש'כל כבודה בת מלך
האיש ח"ג פמ"ג אות ל'
גם בביתו אינן צריכות
זה בחיי אדם (כלל נה)
ית הכנסת הוא ואשתו
הכף החיים (סי' תרפ)
עמועות פורים עמ' כ'
ז' לשמוע בבית, נראה
ז' הבאת קטנים וקטנים
הוא כדי לפרסם דה
זה בציבור.
לקמן (סי' תרצ סי' כ')

ות שניתן לשמוע בזה
הכף החיים (סי' כ')
ריאה מעזרת הנשים

ז' ס"ב ב שכתב שחל
ז' (המבואים בתוספתא
שעיקר הנס נעשה על
טעם זה, ואם הפי
זשמיד וכו' טף ונשים
ז', כיון שהיו נזירות
גרי"ז (ערבין ג' א' ד'
ז' כתב בדעת הג"א
ז' וראה שם שכתב
ז' (ויד סי' א' סי' ב'
ז' וכן כתב המאירי
היו באותו הנסיון.

כן לענין חיוב הנשים
שני הפירושים: דהיי
גם משחררים, וכו'
ובאים לעיל.

הנהגה.

סי' רסט סי' א' וכו'
כבן שש או שבע
ז', כתב השו"ע וכו'
לפי חריפותו וירב
ל בגיל חמש אי

שלענין מצות עשה
במילואים עמוד